

NOISE

WRITTEN BY ZOE MASHALINA

Leeuwarden, Friesland, De Grote Wielen, Chillout Stage 2019₁

Een plaats die maar een aantal jaar bestaat, en elk jaar weer een nieuwe vorm toegekend krijgt. De plaats functioneert als een verbindingpunt, een mogelijk verbindingpunt tussen jij en alles wat is. Verleden noch toekomst is hier volledig onbelangrijk, het biedt ons de ruimte om te kunnen zijn. Gevormd door de mens om samen te komen en met z'n allen het leven te vieren door middel van muziek, kunst, spiritualiteit, kennis en spel.

1) *Psy-Fi festival*

Zondag 1 september

Met gesloten ogen, geopend voor alle frequenties die SYNC242 naar ons toe stuurde, bewoog mijn lichaam zich door een dimensie gevuld van klank. In volle overgave, was de aarde, gekleurd onder mijn voeten, de enkele verbinding tot de materiële wereld. Gefocust op de muziek en mijn eigen zijn, maakte het niet uit of er mensen waren, ik was volledig afgesloten, dansend in mijn eigen wereld. Plots voelde ik een schouder-tikje, ik opende mijn ogen en draaide om. Een grote groep mensen stonden in een grote cirkel, hand in hand, liefdevol te wachten totdat ik de opening aanvaarde die zij voor mij gespaard hadden. Ik drukte mijn handen tegen de handpalmen van degene naast mij, samen bewogen we op de muziek, de euforie steeds een tikkeltje intenser, hield ik nu de handen vast. Op een natuurlijke wijze ontstond er oogcontact met degene naast mij, we lachten elkaar toe, gevolgd door oogcontact met de rest. Het is oké, we zijn hier nu, samen op dit moment, verbonden met elkaar. De muziek bewoog zich langzaam naar een climax, op hetzelfde moment bewogen wij, met onze handen omhoog hand in hand, als eenheid, lang-

Wellicht is het vlammetje zichtbaar geworden toen ik een paar jaar geleden door Hildegard von Bingen¹ terecht kwam bij de term "anchor-essen", oftewel kluisneressen². Kluisneressen waren een stroming van (voornamelijk) vrouwen uit de Middeleeuwen die zichzelf vrijwillig opsloten in een cel om hun leven toe te wijden aan het bidden en

1 Hildegard von Bingen was een Duitse benedictijns abdis en geldt als eerste vertegenwoordigster van de Duitse middeleeuwse mystiek. Zij was onder meer actief op het gebied van religie, kosmologie, wetenschappen, filosofie, compositie en muziekbeoefening; poëzie, plantkunde en linguïstiek. Zij was de eerste componiste uit de geschiedenis van de klassieke muziek die bij naam bekend is. (https://nl.wikipedia.org/wiki/Hildegard_van_Bingen)

2 *"Ze heeft 15 of 20 jaar in een klooster gezeten, waar je in een kooi wordt opgesloten om met God te communiceren of zoiets. Ze maakte illustraties en composities en zo, dus ik dacht: 'Ik sluit mezelf gewoon op in een kamer'."* - grimes. Ik vroeg mezelf toen vooral af hoe externe prikkels het maakproces beïnvloeden, en wat er gebeurt als je jezelf verwijderd van deze prikkels, en heel selectief keuzes maakt in het toelaten van prikkels. (https://www.thehistorypress.co.uk/articles/the-life-of-an-anchoress/)

Deze cel was verbonden aan de kerk, bevatte drie ramen, waarbij één diende voor haar servant, om haar te voeden. De tweede keek uit in de kerk, zodat ze de mis bij kon wonen. Het derde raampje keek uit naar de wereld. Ze waren indirect verbonden met de wereld, maar leefden meer als letterlijke geestelijken, ze gaven advies aan degenen die het nodig hadden, maar voor de rest leefden ze voornamelijk solitair. In

Germaanssprekende gebieden, ten minste vanaf de tiende eeuw, was het gebruikelijk dat de bisschop het dodenambt³ uitsprak wanneer de kluisneressen hun cel binnentraden, om de dood van de kluisneraan aan de wereld aan te kondigen en de wedergeboorte tot een geestelijk

³ "it was customary for the bishop to say The Office of the Dead as the anchorite entered their cell, to signify the anchorite's death to the world and rebirth to a spiritual life of solitary communion with God and the angels. Sometimes, if the anchorite was walled up inside the cell, the bishop would put his seal upon the wall to stamp it with his authority. Some anchorites, however, freely moved between their cells and the adjoining churches." (https://en.wikipedia.org/wiki/Office_of_the_Dead)

zaam, naar het midden van de cirkel. Steeds dichterbij, dichterbij elkaar, dichterbij de climax, lieten we onze handen langzaam zakken, naar de schouders, bovenlichamen van onze naasten op dat moment. We omhelsden elkaar, de muziek omhelsde ons, een climax enkel bestaand uit liefde, voor het leven, voor de medemens. Volledig verbonden met het moment en de mensen om mij heen, kreeg ik tranen in mijn ogen. Ik sloot mijn ogen, mijn eigen wereld was nu verbonden met de rest, onze energieën zonder oordelen, voor enkele minuten samen gesmolten. Langzaam lieten we elkaar los. Oogcontact werd opnieuw gemaakt en degene die voor verbinding openstonden, omarmde ik, en zij omarmden mij. De muziek was ondertussen gestild en de volgende artiest maakte zich gereed, ook wij gingen langzaam uit elkaar, terug onze eigen wereld in.

Ik wilde ook God ontmoeten...

Dan kon hij eindelijk mijn vragen beantwoorden waar mensen vandaag de dag

Ondanks het feit dat ik God niet ontmoet heb, kreeg ik, door met deze thematiek bezig te zijn, toch een vraag als antwoord. Bevind het menselijk bewustzijn zich enkel intern? of bevind het zich ook extern? En tot welke mate vormt het externe ons eigen bewust? We hebben ons brein geconditioneerd om anders (adaptief) na te denken; dus maken we ook gebruik van de tools in onze omgeving die verder dan ons eigen kunnen gaan. We zoeken naar een bepaalde waarheid die niet gevonden kan worden. Oftewel, het onderzoeken van de betekenis van de kneedbaarheid van waarheid zelf, en de menselijke tekortkomingen in het vinden van antwoorden. Er zitten verschillende waarheden in een enkel gegeven. Veel factoren zorgen ervoor dat verschillende soorten waarheden bij één enkel persoon passen. Maar welke factoren maken een persoon eigen, en welke condities heb je nodig om bepaalde vormen van bewustzijn te creëren? Kun je het bewustzijn manipuleren door de omgeving te veranderen? En wat betekent het precies om een identiteit te hebben, juist in deze huidige samenleving, waar het lijkt alsof we een amalgamatie zijn van externe factoren die gebonden zijn aan niet alleen de fysieke wereld, maar ook aan de virtuele wereld(en)?

Het voelt vaak alsof ik chronisch overprikkel ben. Wanneer ik op ontdekkingsstocht ga naar eventuele oorzaken, bots ik al snel tegen de in elkaar geknoopte gelaagdheid, die ervoor zorgt dat er geen enkel element bestaat die je kunt aanwijzen als oorsprong van een ding. Het overspoelt je. Door afstand te nemen zie ik de verschillende lagen die door en over elkaar heen schuiven, mengen en worden afgestoten. Een subjectieve ervaring; het eenpersoons-perspectief. Ik plaats mezelf bewust in het heden, ervaar de wereld in zijn volledigheid en zoals die op mij afkomt. Stromen van mensen, handelingen, geluiden, beelden, geuren, aanrakingen, plaatsen, woorden, informatie. Stromen van gedachten, gevoelens. Afhankelijk van het eigen brein en mijn (deels) door willekeur bepaald cognitief vermogen, beweeg ik door het leven. Ik zie mijn energiepeilen dalen en weer stijgen als mijn lichaam reageert op de interne en externe stimuli. Ik vraag me af wat er overblijft als er verder niets meer is dan ikzelf.

¹⁾Het idee ontstond om mezelf voor een langere tijd op te sluiten in een gesloten donkere ruimte om te zien wat voor effect het zou hebben op het creatief maak- en denkproces. Ik had daarbij meerdere tijdsduren in gedachten: eerst 24 uur (1 dag), 72 uur (3 dagen) en als laatste 168 uur (5 dagen). Ondanks de krankzinnigheid opzoeken mij ook een interessante ervaring lijkt, vroeg ik mezelf af hoe ik het meeste uit zo'n experiment kan halen. Wat mij opviel was dat "solitude", het alleen zijn, ook mogelijk is wanneer je participeert in sociale activiteiten, wanneer je deze bewust kiest en duidelijke grenzen en openingen opstelt voor sociaal contact. De resterende tijd is dus een bewuste keuze om introspectief het leven te leiden. Externe prikkels, het laten leiden door prikkels is een mindset; deze kun je tot bepaalde hoogte uitschakelen, door weinig oogcontact te maken, naar de grond kijken, neutrale muziek/geluid op te zetten die het geluid van buiten neutraliseert. Natuurlijk is dit nog steeds anders dan daadwerkelijk in solitude leven, maar het niks aantrekken van de buitenwereld en de focus op het zelf kan op iedere locatie, doormiddel van het bezitten van een sterke focus. Ik heb voor mijn onderzoek om in een sensorische deprivatie tank te gaan liggen, waar je (optioneel) naakt in een donkere geïsoleerde capsule ligt gevuld met zout water op lichaamstemperatuur en verwijderd bent van alle externe prikkels (behalve tast), om een voorproefje te krijgen van het uiteindelijke doel. Ik heb deze condities kunnen volhouden totdat de tweede lockdown in ging, en ik zeer veel moeite had met ritme vinden, waardoor mijn psyche geen ruimte meer had voor deze condities streng na te leven, dus paste ik de condities aan en gingen deze over in het bewust kiezen van input tijdens het maakproces, dus luisteren naar specifieke informatie, muziek, gedachtengangen en omstandigheden gecombineerd met de huidige gemoeds-toestanden; onrust, motivatie, discipline, door zwarmoedigheid. Op deze manier heeft het proces naar dit experiment toe invloed gehad op de manier waarop ik werk maak.

Door mezelf aan verschillende condities te onderwerpen, probeerde ik de lagen van externe informatie af te pellen. Tijdens deze periode, circa 2020-2021, heb ik meditatie en solitude als uitgangspunt gebruikt om tot de eigen kern te komen. Wanneer er zo veel bewegingen plaatsvinden, is het vaak moeilijk om stil te staan of bewust te zijn van een persoonlijke essentie. Je wordt alle richtingen op getrokken. Mensen geven woorden aan jouw ervaringen en proberen je te overtuigen van hun eigen waarheid. Je raakt gedesorienteerd. Dikwijls is het comfortabel of veilig om mee te glijden met de woorden, wensen, normen, waarden en acties van wie of wat jij, wellicht onbewust, belangrijk acht, zonder deze kritisch te bevragen. Ik heb het idee dat je je dan onbewust positioneert, als een slaaf van de wil van de omgeving of situatie waarin je je bevindt, wat soms vreemde? gevolgen met zich mee kan brengen. Ik besloot om mezelf te conditioneren, waardoor het eigen bewustzijn over mijn handelingen en gedachten vergroot werd en door bewuster externe prikkels te kiezen en te kijken hoe deze mijn werk beïnvloedden leerde ik stil te staan bij wat er in mezelf omging. Ik ben toen begonnen met het observeren van mijn psychische ervaring op de externe realiteit en het meten van mijn energie levels na handelingen die ik dagelijks uitvoerde, zoals bijvoorbeeld: door de stad lopen, gesprekken voeren (online en fysiek), een bezoek aan de supermarkt, etc. Waaruit ik concludeerde dat ik zeer weinig stil stond/en sta bij de effecten die de externe realiteit op mijn psyche heeft. Dit onderzoek heeft er voor gezorgd dat ik mijn kunstpraktijk als notitie wijze, een data verwerkingssysteem, ben gaan zien, en meer stil ben gaan staan bij de fysieke en mentale processen voor en tijdens het maken van werk₂.

²⁾ Tegenwoordig is deze visie verbreed, al denk ik nog steeds dat mijn kunstpraktijk bestaat uit het verwerken van alla data die ik tot me neem, zie ik het ook als een collectieve beweging waar alle makers zich toe verhouden waarin, naast het maken als informatie verwerken, het ook een gesprek vormt die we globaal (mogelijk gemaakt door het internet) met elkaar voeren. Het informatie verwerken klinkt dan ook nogal abstract, want informatie halen uit de realiteit spreekt over talloze gebieden waar we ons in bevinden. Ik vermoed dat ik tegenwoordig meer verbinding zoek met andere kunstenaars en buiten filosofische kwesties zoals de bevraging van de realiteit ook meer formalistisch te werk ga, omdat mijn huidige conclusie is dat het spelen essentieel voor mijn kunstpraktijk is. Wanneer men speelt of kan spelen, ze een open houding aannemen en werken met de mogelijkheden die een handeling met zich mee brengt in plaats van een gefixeerd beeld / tunnelvisie over hoe iets zou moeten zijn.

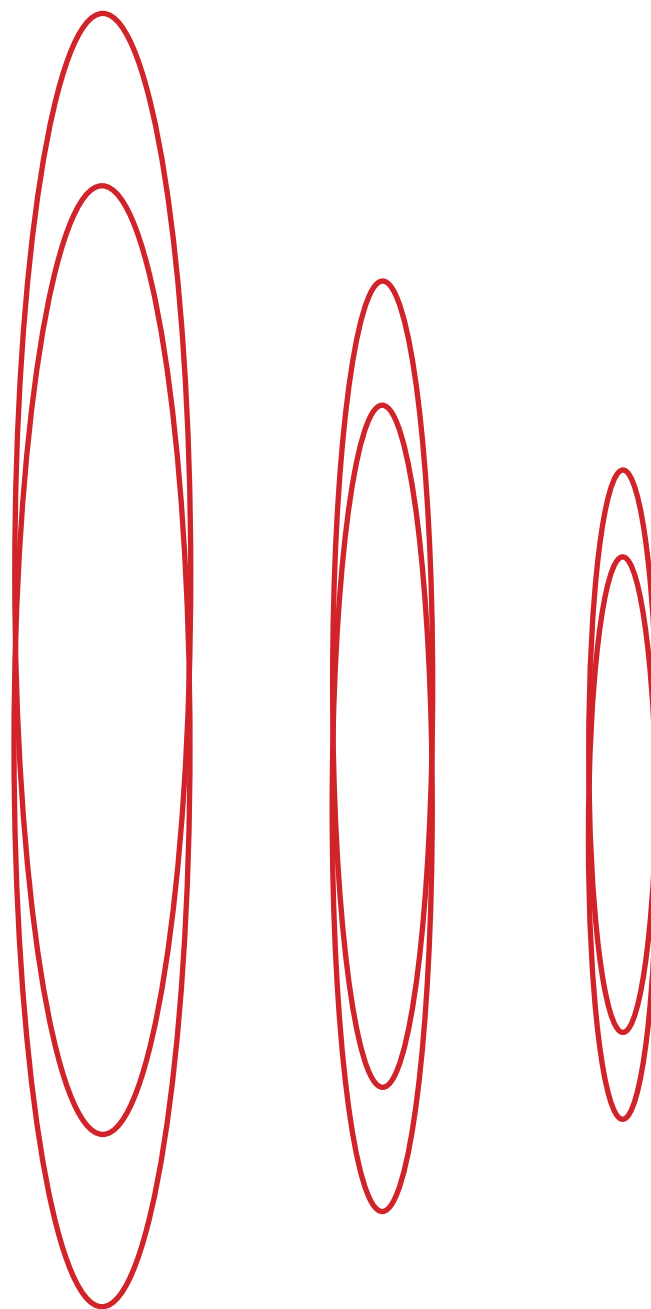
OGENSCHIJNLIJK OVERZICHTELIJK IN KAART GEBRACHT, ONBEREKENBARE
PLURALITEIT KENMERKEND CRYPTISCH WEEFSEL UIT-EEN-GEKNALD, MENS-
OVERSTIJGEND BESLIST UITSLUITEND SUBJECTIEF PROCES. **O**EVERLOOS CUMULEREND
GROTE GROEIENDE STAPELS GIT-ZWART MATERIE SAMENGEPERST IN ONBEGRENSD
VOLUME. **M**ASSIEF KRANKZINNIG DWAZE TOT PRUT VERDORVEN PERSIFLEREND GE-
NOODZAAKTE HAZARDSPELEN, COMPLEX CHAOTISCHE VERZAMELING VOORWERPEN,
EXCLUSIEF SAMENHANG VERWARREN ONMISKENBAAR TEKORTGESCHOTEN KRIOEL-
ENDE LEVENSVORMEN. **D**ESOLAAT VERTWIJFELDE, DOOR MERG EN BEEN BEWAN-
DELDE SPEURTOCHTEN, DEFINITIEF IN GEBRUIK. **V**ERLEDEN, HEDEN, TOE-CORRE-
SPONDERENDE LOT-GEVALLEN VRUCHTEN. **A**GITATIE-TROEBEL DOORDRENKT LAND.
ER WAS EENS DE (MENS).

ZACHT REFLECTERENDE THEELICHTJES OP WARME ZOMERAVONDEN; MYSTIEK
WEELDERIGE ERVARINGEN WAARVAN DE SCHERPE RANDEN ZORGVULDIG GEPOLIJST,
ECHOEN EEN CALEIDOSCOOP VAN LACHENDE OOGJES TOTDAT DE WIJZERS VAN DE
KLOK NIEMAND MEER INTERESSEREN. **I**NTERACTIE MET HET EXTERNE; GECOMBI-
NEERD MET DAPPERE KWETSBAARHEID; VORMT SAMENSMELTING VAN OMGEVING EN
GEEST; VOOR DE BUITENSTAANDER EEN MAGNETISERENDE CADANS VAN VREEMDE
OBJECTEN WAAROMHEEN EEN VEELVOUD DRAAIT ALS PLANETEN ROND DE ZON.
GEGEVENS VERZAMELD DOOR APPARATUUR; GEPROJECTEERD OP EEN MET SCHER-
MEN BEKLEDE MUREN. **S**TAND-BY; IN AFWACHTING VAN DE HANDELING VAN IEMAND
OM DE VREEMDE WAARNEMINGEN DOOR TE GEVEN AAN DE CONTROLE-EENHEID; DE
GEDEELDE NOEMER VOOR DE MENS; VERVOLGENS IN EEUWIGE AFWACHTING VAN
GOEDKEURING VAN DOOR-RUIMTEPUIN-VERSTOORDE TRANSMISSIES.

Of verwissel ik zoektocht voor verlangen?

Noise is onderbroken, onsamenhangend, fragmentarisch, gevuld met gemiste ontmoetingen, botsingen, verwarringen en mutaties. Het valt niet te traceren. Omdat iets traceerbaar zou betekenen dat het te repliceren valt. Zoals een rizoom¹, bevat het componenten van delen die (vaak) door willekeur bij de in-dat-moment gevormde meerderheid terecht kwamen. Het weigert zich linear voort te stuwten. Ondanks het feit dat het circuleert², is het iets dat niet gebaseerd is op overzichtelijkheid, duidelijkheid en dus controleerbaar is, maar op een soort heterogeniteit, en daarvoor meer openstaat voor relaties aan te gaan met "het ander". In het circuleren worden sommige delen vernietigd, afgebroken, of vinden zelfs nooit het koppelstuk of de synaps om deel uit te kunnen maken van de meerderheid. Terwijl andere delen zich mengen, verbinden, blijven meanderen. Deze onregelmatige uitwisselingen en dus onvoorspelbaarheid geven gevarieerde betekenissen aan noise terwijl het zich ontrafelt, ontkoppelt en in zichzelf vouwt.

Een essentieel punt in noise is dat er geen duidelijke grenzen kunnen worden aangewezen, en ondanks het feit dat er grenzen zijn, zijn deze grenzen slechts een soort liminaliteit waarin dingen kunnen ophouden met bestaan, getransformeerd worden tot iets anders of simpelweg blijven bestaan. Het is een rand; een rand snijdt en verandert alles wat het vanaf de rand tegenkomt. Randen markeren de grenzen van lege ruimte, maar ze vertegenwoordigen ook de transformerende plekken waar nieuwe mogelijkheden zich weer openen. Hetzelfde kun je toepassen op de term "noise"; het heeft vele definities en invalshoeken, waardoor er geen enkele of statische definitie aan gegeven kan worden. Vanwege het feit dat noise bijna niet te definiëren valt, heb ik deze term gekozen omdat het goed aansluit bij mijn eigen denkprocessen. Het laat ruimte over.

1)
"Rizoom is een manier van kijken naar de werkelijkheid. Het gaat over verbindingen en connecties, betekenis en beweging. Rizoom is altijd aan het worden. Het is een becoming, zo zegt Deleuze." <https://www.rizoomes.nl/rizoom/>

- *A Thousand Plateaus Book by Félix Guattari and Gilles Deleuze.*

2)
Japanoise: Music at the Edge of Circulation Book by David Novak.

met elkaar en waarschijnlijk de meeste hoeken van de aarde dekken, muteren bestaande concepten, genres, ideeën, etc., kan er geen specifiek punt van actie meer worden aangewezen. Het gebeurt overal en tegelijkertijd. Wij bevinden ons daar middenin. Hoe meer tijd vordert, hoe meer subsystemen worden gecreëerd/er ontstaan, hoe chaotischer het wordt om je als mens te oriënteren binnen al deze bewegingen van kennis-uitwisselingen. De diepte verdwijnt en stapvoets veranderen de meeste van ons in surfers¹. Is het nog natuurlijk om een diepzeeduiker te zijn?

1)
"De betekenis van kennis is gemuteerd. Om te 'begrijpen' en te 'weten' hoeven we niet langer diepgravend te studeren tot we de essentie ervan bereiken. Kennis is aan de oppervlakte verspreid komen te liggen, in een lijst van zoekopdrachtresultaten. Zo zijn we over het internet gaan surfen, gaan navigeren over de oppervlakten van betekenis, en zijn we een horizontale mens geworden. Die zich niet meer in de verticale diepte begeeft maar over het oppervlak zijwaarts beweegt." https://fontys.nl/Over-Fontys/Nieuws-tonen-op/Scriptie_Nico_Thone.htm
De barbaren - Alessandro Barrico.

In het maakproces van zowel mijn geluids- als visueel werk worden willkeurige bronmaterialen samengevoegd totdat elke bron onherkenbaar wordt, en getransformeerd in een fluctuerende,

onderling gerelateerde massa van verbindingen. Een terugkerende behoefte is het uitbeelden en creëren van netwerken, het verbinden en laten samenkomen van verschillen-

de componenten en processen; het creëren van een onbegrensde infrastructuur. De bronnen waarover ik spreek kunnen van alles zijn. In mijn geluidswerk ben ik voorname-

lijk geïnteresseerd in plekken waar mensen samenkomen, in beweging zijn met een gedeelde intentie. Denk hierbij aan treinstations, winkels, voetbalwedstrijden,

feestjes, etc. Of waar in het verleden mensen samen kwamen, dan spreek ik voorname-lijk over urbex locaties met een historische waarde, zoals oude bunkers, forten,

fabrieken. Hierin speelt het reizen, dwalen, erop uit gaan ook een rol. Maar ook objecten die een bepaalde functie dragen waar, onzichtbaar voor het menselijk oog, bepaalde

processen gaande zijn. Vaak zijn dit machines of elektronische voorwerpen; zoals een koelkast, verwarming, wasmachines, materialen met ongewenste/toevallige audi-

Zoals ik al zei, heden ten dage wordt de mens geïnformeerd met talloze manieren over hoe men het leven zou kunnen en zou moeten leiden, mede door de normen en waarden gecreëerd door het kapitalistische systeem. Een gevolg hiervan is dat het aanbod van mogelijkheden groter dan ooit te voren is, en zich op een razend tempo uitbreidt. Voorheen afgebakende gebieden verliezen hun begrenzing en nemen de illusie van orde en voorspelbaarheid mee de ondergang in. Doordat de mens vanwege "internet" "winterverbonden" is

tieve kwaliteiten. Of natuurlijke processen, de wind, klotsend water, gerispel van blaadjes, dieren. Eigenlijk alles wat het dagelijks leven vormt; om deze

vervolgens om te zetten in een trance-opwekkend massa geluid. Het visueel werk draagt een zelfde soort ideologie alleen dan vertaald in beeld.

Desoriëntatie speelt een rol in mijn artistieke praktijk, omdat ik een verlangen heb mezelf buiten "alles wat is" te plaatsen, om zo te kunnen begrijpen. Echter leven we niet in een statische wereld, de wereld is constant in flux/beweging, waardoor mijn positie (als het al mogelijke is om in derde persoon naar "het zijn" te kijken) nooit geconstateerd zal kunnen worden, dingen niet 100% zeker kunnen zijn. Ook is het zo dat we altijd onderdeel zullen zijn van "het alles", dus objectiviteit lijkt haast een onmogelijke zoektocht. Iedere dag krijg ik

1) Hannah Arendt-
De menselijke conditie.

2) Spinoza: A complete
guide to life <https://youtu.be/leoBccWOZfo>

De mens is pluraliteit₁, dat wilt zeggen meervoudig/meervormig, de mens bestaat in het vermogen met elkaar te handelen en te spreken; een web. Als een micro-stip vorm ik met andere levensvormen en objecten een nog-steeds-heel-erg-klein stipje. Om mijn gedachten beter te kunnen begrijpen, ga ik uit van het concept dat alles deel uitmaakt van een groter geheel, wat als consequentie heeft dat alles door middel van relaties met en in elkaar verwoven is. Dit groter geheel zou geconstateerd kunnen worden als een gaande proces welke geen begin noch einde kent, en daarmee open blijft en enkel het huidige moment kan geregistreerd worden. Spinoza₂ stelt dat alles relatief is in een beschrijving van een relatie. Als dingen niet kunnen worden gedefinieerd door eigenschappen op zichzelf, maar alleen door relaties tussen dingen, moeten ze alleen worden begrepen in hun vermogen om dingen met andere dingen te doen, en vice versa. Om deze reden zie ik mijn werk niet als een singuliere entiteit, maar als een klein component wat deel uitmaakt van een groter geheel. Wat ik hiermee bedoel is dat mijn werk deel uitmaakt van grotere bewegingen die ondergronds - complexer in dichtbevolkte steden dan in dorpjes en grasvlakten - als gerealiseerde ideeën en paddenstoelen uit de grond schieten, waarbij het mycelium een potentie tot manifestatie vormt, en ons onbewust beïnvloedt in het menselijk denken. Iedere op locatie plaatsgevonden actie draagt nieuwe richtingen met zich mee voor zelf-ontplooiing, deze zijn voor iedereen anders. Alle bestaande wegen hebben de mogelijkheid om een nieuwe infrastructuur te vormen, waarin de uiterste hoekjes bereikbaar worden. Onze reikwijdte en het groeien ervan (fysiek en psychisch) bepaaldt de omzetting van potentieel in actie. Daarom vind ik het belangrijk om momenten van samenkomen te creëren of hierin te participeren, om elkaar te helpen zo efficiënt mogelijk de infrastructuur te verbeteren. Onze tijd maakt het leven mooi, omdat we semi-gratis informatie kunnen verwerven over eindeloos veel onderwerpen (afhankelijk van je positie op deze aardbol), waardoor er steeds meer ruimtes ontstaan tussen al deze

te maken met nieuwe informatie; en wordt zo mijn persoonlijke kaart iedere dag opnieuw bewerkt, aangepast, overschreven, in stukken versnipperd. Er lijkt geen veilige thuishaven te zijn die buiten mezelf plaatsvindt. Op deze demeterende manier ervaar ik de wereld en probeer deze via beeld en geluid in kaart te brengen. De kaart is open en verenigbaar in al zijn dimensies; het is afneembaar, omkeerbaar, vatbaar voor constante wijziging. Het kan worden gescheurd, omgekeerd, aangepast aan elke vorm van montage, herwerkt door een individu, groep of sociale formatie. De kaart is namelijk gericht op experimenteren en aanpassen. Je ziet dit fenomeen in netwerksystemen. Constante uitvinding: netwerken breiden uit en krimpen, ontstaan en verdwijnen. Kaarten hebben meerdere ingangen, zoals "internet" meerdere toegangspoorten heeft.

onderwerpen, waar dan weer nieuwe dingen uit kunnen ontstaan. Dit is iets dat je in kunt zetten; alles wat je uit oprechte interesse consumeert, bestudeert, kan je laten samenkomen en een nieuw ding/idee/concept van creëren. Daardoor wordt de wereld steeds complexer maar ook verfijnder, want iedereen mens heeft zijn eigen unieke DNA van onderwerpen waar hij of zij mee bezig is, ook als anderen met dezelfde onderwerpen bezig zijn. Door het verzamelen van extern materiaal, door middel van het opnemen van geluiden, het visualiseren van psychologische processen in beeld, is het maken van werk een vorm van denken en zorgt het proces van het realiseren van werk. Dus het externe combineren met het eigen brein, zorgt ervoor dat een nieuwe manier van denken mogelijk wordt. Tegelijkertijd vormt dit "een nieuw circuit", dat ervoor zorgt dat in de tussen ruimte nieuwe gedachten geproduceerd kun-

nen worden. Dit gebeurt ook wanneer je open houding hebt en in contact komt met mensen; ze helpen met grenzen verleggen binnen jouw eigen gepersonaliseerde kaart.

Noiser, solitude, bewustzijn en collectiviteit zijn thema's die mij de afgelopen twee jaar gegrepen hebben. De reden waarom ik me hiertoe heb verbonden, is dat ik me erg alleen voel in de verdwaling, en ik mij (voor een deel) deze eenzaamheid ben gaan bevragen en geïnteresseerd raakte in de vraag wat het verschil tussen eenzaamheid en solitude is. Deels ook door een aantrekkingskracht voor het stereotype van de gestoorde kunstenaar, die zichzelf

isoleert en daarin een soort volledige vrijheid kan ervaren. Het is als het sluiten van een vriendschap met het zelf, en bewust worden hoe de buitenwereld aanslag pleegt, zoals colazuur dat doet op je tanden. Tegelijkertijd smacht ik naar het samenzijn, het delen, het mens zijn. Ik denk dat het voor de meesten van ons noodzakelijk is om zich onderdeel van een groter geheel te voelen. Iets eenvoudigs zoals het bezoeken van een voetbalwedstrijd kan je dat gevoel al geven.

We zijn op deze aarde gezet tijdens al gaande processen, die zich op verschillende snelheden voortstuwen en kruisen met ons eigen bestaan. Vervolgens gebruikt en vervormt de mens deze processen voor verdere ontwikkeling van het eigen soort. Omdat we met een groot aantal zijn, vinden er voortdurend mutaties en transformaties plaats, die oorsprong vinden in oerprocessen van het universum, en lijkt er geen algeheel overzicht meer te zijn waar het begin of einde heeft plaats gevonden. Ik denk dat het in onze tijd zeer moeilijk is om ons geaard te oriënteren wanneer er een enorm aanbod aan uiteenlopende informatie binnen ons handbereik ligt, en daarnaast ook constant, zonder mogelijke ontsnapping, naar ons toe wordt gegooid. Het is aannemelijk waarom de mens zich lijkt te willen vastklampen aan constructies waarmee we ons identificeren; het biedt een zekerheid die in de huidige wereld lastig te vinden is. Ook denk ik dat het scheppen van constructies een nodige tussenstap is om gebieden te verkennen, vast te stellen, en vervolgens uit te breken. Mijn artistieke praktijk functioneert voor mij deels als een ontologisch onderzoek om de wereld om me heen te leren begrijpen, door middel van een eigen vormgegeven taal, een abstracte wijze van ordering, welke ik als noodzakelijk beschouw. Het gevoel van verdwaling en desoriëntatie is startpunt. Waar ik naar op zoek ben zijn de ruimtes tussen concepten, ideeën, uitwisselingen, ervaringen die mijn persoonlijke wereldkaart verbreden en verdere ontwikkeling bevordert. Ik denk dat mijn werk als het ware verbindende deeltjes zijn van de vraag "wat betekent het (vandag de dag) om een mens te zijn?".

NETWORKZ